

та на Намѣстника онзи томъ, който ми искахте, и книгата са исхули изъ ржцѣтъ ми. . . . »

Аиша отъ страхъ извика.

«Тя паднѣ на вазата; и подобръ бѣше азъ да станяхъ на хиляда парчета, рече отчаянныйтъ Пикильо, защото немамъ сърце да обадиж на Н. Превъсходителство туй разореніе. Види са, писано ми е, все азъ да развалямъ веселбытъ на сѣкый празникъ. Ето вторый пѣтъ са случва туй, и този пѣтъ моята несрѣчность е поголъма, много поужасна отъ първата.

— Ела успокой са, рече Аиша не помалко наскърбена.

— Не, госпоже, ще бѣгамъ отъ тѣзи кѣща, за да не ѣ докарамъ разореніе и злочестина.

— Но, чакай малко, рече му тя като го държѣше, ако е възможно да скриймы неспособността ти отъ намѣстника, ако не я научаше некогы! Ела да помислимъ заедно! нема ли нѣкое средство?

— Никое! никое, госпоже; подирь нѣколко часа Н. Превъсходителство ще доде и ще ми поище вазата за да тури въ нея найхубавытъ цвѣтя, и да я занесе самъ въ стаята на дѣщеря си; той иска да ѣ направи *сюрпризъ*! но напротивъ, Боже мой, сюрприза той първый ще осѣти! Колко ще са разсърди! какъ ще го укротишь? Какво ужъ можешъ каза за да ма оправдаешъ.

— Чакай прочее, рече Аиша която, безъ да са отчае, все мисляше . . . Намѣрихъ го! намѣрихъ го! не ми ли каза ты че търговецътъ отъ когото купиште вазата ималъ и друга подобна?

— Да, госпоже.

— Слѣдователно има я . . . въ дугеня му ли е?

— Че какво отъ туй?..... Цѣлъ да са продамъ пакъ не могъ заплати таквази сума. И въ сичкыя си животъ да работѣж, не ще могъ да исплатѣж толакъ дългъ . . . Друго ми неостава осѣвнѣ смъртъ; немамъ никоя надѣжда; ты сама, ты моето убѣжище, мойтъ ангель, ты която сичко направляшь, този пѣтъ неможешъ ма отърва.